

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **ARTURE Art & Nature s. r. o.**, se sídlem U Pískovny 376, Domažlice, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, v řízení proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2023, č. j. SVS/2023/148251-G, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2024, č. j. 57 A 85/2023-117,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 135 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajská veterinární správa pro Plzeňský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 9. 2023, č. j. SVS/2023/129140-P, zamítla žádost žalobkyně o schválení zařízení na výrobu krmiv pro zvířata v zájmovém chovu, konkrétně žvýkacích pamlsků, tzv. „kousátek“, pro psy z paroží pocházejícího z volné přírody [§ 49 odst. 1 písm. h) bod 8 a písm. aa) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů, a čl. 44 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (nařízení o vedlejších produktech živočišného původu, dále jen „nařízení č. 1069/2009“)]. Podle správního orgánu I. stupně

totiž paroží shozené volně žijící jelenovitou zvěří není materiálem kategorie 3 podle čl. 10 písm. h) nařízení č. 1069/2009, ze kterého by bylo možné vyrábět krmiva, ale materiálem kategorie 2 ve smyslu čl. 9 téhož nařízení, z něhož krmiva vyrábět nelze. Žalovaná zamítla odvolání žalobkyně v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který jí v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil.

[3] Klíčovým argumentem žalované bylo, že u paroží shozeného volně žijící zvěří nelze vyloučit, že pochází ze zvířete vykazujícího příznaky onemocnění přenosného na člověka nebo zvířata. Podřazení materiálu pod čl. 10 písm. h) nařízení č. 1069/2009 je však možné vyloučit pouze tehdy, pokud je onemocnění přenosné tímto produktem. Nepostačuje proto pouze obecná hrozba přenosu nákazy jelenovité zvěře na člověka či zvíře. Tato nemoc musí být přenosná právě parožími, které chce žalobkyně zpracovávat. Žalovaná se však možnosti přenosu nemoci prostřednictvím paroží ve svém rozhodnutí nijak nezabývala, navzdory tomu, že žalobkyně opakovaně upozorňovala na to, že její produkt nepředstavuje žádné zdravotní riziko. Krajský soud proto uložil žalované, aby se s touto otázkou vypořádala.

II. Obsah kasační stížnosti žalované a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Krajský soud se nevypořádal se stěžovatelčinou argumentací a uložil jí prokazovat něco, co jí žádný právní předpis neukládá. Do kategorie 3 podle čl. 10 nařízení č. 1069/2009 lze zařadit výlučně produkty pocházející ze zvěře chované na farmách, anebo pocházející ze zvěře, která byla prohlédnuta buď proškolenou osobou nebo úředním veterinárním lékařem, což je rovněž praxe jiných členských států EU.

[6] Výklad krajského soudu je nezákonně rozšiřující a není opřen o žádnou odbornou veterinární či medicínskou argumentaci. Je nadto v rozporu se základními a zavedenými postupy v boji proti nákazám v humánní i veterinární medicíně. Tuto argumentaci stěžovatelka dále rozvedla výkladem o povaze paroží, na jejímž základě dovodila, že pokud je nakaženo zvíře, je za možný zdroj šíření onemocnění považováno celé jeho tělo, tedy včetně paroží. Paroží navíc nemusí nutně vždy pocházet ze shozu, může být také posmrtně odděleno od těla nakaženého a uhynulého zvířete. Žalobkyně paroží vykupuje a nemá na vstupu ani výstupu žádnou kontrolu kvality.

[7] Stěžovatelka na několika příkladech demonstrovala možné riziko, které představuje shozené paroží z volné přírody. Mezi ně uvedla např. paroží pocházející z lokalit s různou environmentální zátěží (vysoké koncentrace olova či mědi), paroží postižené plísněmi a jejich spory, bakteriemi rodu *Bacillus* (antrax) a *Clostridium* a další. Tato rizika podle stěžovatelky nelze opomíjet a relativizovat. Ošetření paroží, které provádí žalobkyně, je diskutabilní, neboť UV záření ošetří paroží pouze povrchově a nadto nedokonale, nemusí proto všechna rizika spolehlivě eliminovat.

pokračování

[8] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (dále také „SD EU“), v níž by se jej zeptal, do jaké kategorie spadá shoz paroží volně žijící zvěře, resp. zda je lze zařadit do kategorie 3 podle čl. 10 písm. h) nařízení č. 1069/2009.

[9] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem krajského soudu, který považuje za přezkoumatelný. Zrekapitulovala rozhodné skutečnosti a uvedla, že nesouhlasí s plošným zákazem výroby krmiv ze shozu paroží volně žijící zvěře. Jedná se totiž podle ní o bezpečný materiál, u něhož je přenos nákazy prakticky vyloučen, přičemž příklady uváděné stěžovatelkou prakticky nemohou nastat. Řada členských států EU shoz paroží volně žijící zvěře klasifikuje jako materiál kategorie 3, což žalobkyně doložila. Stěžovatelka podle žalobkyně nepochopila, co jí krajský soud vytýká. Paroží lze analogicky zařadit pod čl. 10 písm. h) nařízení č. 1069/2009; nařízení naopak nikde nepožaduje, aby pocházelo z farmového chovu, kde se nadto nákaza šíří rychleji než ve volné přírodě. Volně žijící jelení zvěř je pod pravidelnou kontrolou mysliveckých sdružení, což poskytuje dostatečnou záruku nezávadnosti shozu paroží. Ani jedna z nemocí uváděných stěžovatelkou se specificky nepřenáší právě shozy paroží. Pro potvrzení bezpečnosti materiálu by mělo postačovat vyjádření místních veterinárních autorit, že v době nákupu materiálu nebyl v dané oblasti znám výskyt nakažlivých chorob přenosných parožími na člověka.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelčina obsáhlá kasační argumentace se v podstatě míjí s odůvodněním napadeného rozsudku, které je velice přímočaré. Krajský soud po stěžovatce požaduje jen a pouze to, aby v odůvodnění svého rozhodnutí vyložila, zda je možný přenos onemocnění na člověka či zvířata prostřednictvím paroží. Není pravda, že by krajský soud po stěžovatce požadoval něco nad rámec právních předpisů. Je tomu právě naopak, neboť nařízení č. 1069/2009 v čl. 10 písm. h) výslovně uvádí, že mezi materiály kategorie 3 patří *krev, placenta, vlna, peří, srst, rohy, odřezky paznehtů a syrové mléko pocházející ze živých zvířat, která nevykazovala žádné příznaky **onemocnění přenosného tímto produktem** na člověka nebo zvířata.* (zvýraznění doplněno NSS)

[13] Krajský soud tudíž po stěžovatce požaduje jen a pouze to, co je výslovně uvedeno v čl. 10 písm. h) nařízení č. 1069/2009, tedy aby se ve svém rozhodnutí zabývala tím, zda existuje hrozba přenosu onemocnění parožími jakožto produktem, o jehož zpracování žalobkyně žádá. Uložil tedy stěžovatce učinit to, co sama fakticky činí výkladem obsaženým v částech V-VII své kasační stížnosti. Nedostatky správního rozhodnutí nicméně zásadně nelze zhojit v podáních učiněných v řízení před soudem (rozsudky NSS ze dne 23.

7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, a ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).

[14] Vzhledem k tomu, že krajský soud uložil stěžovatelce, aby se zabývala otázkou, jejíž posouzení jí výslovně a zcela jednoznačně ukládá nařízení č. 1069/2009, NSS neshledává jakýkoliv prostor pro další polemiku ohledně toho, zda tak učinil po právu či nikoliv. Je zcela zjevné, že závěr krajského soudu má oporu v právním předpisu.

[15] Zároveň je předčasné pouštět se nyní do polemiky ohledně toho, zda existuje riziko přenosu onemocnění shozem paroží na člověka nebo zvířata a jaké riziko mohou produkty žalobkyně představovat. S těmito otázkami se nejprve musí náležitě a přezkoumatelným způsobem vypořádat správní orgány. NSS se proto k stěžovatelčině obsírné argumentaci týkající se této otázky nemohl vyjádřit.

[16] Dokud se s uvedenou otázkou správní orgány náležitě nevypořádají a jejich argumentaci nebude možné podrobit přezkumu ve správním soudnictví, není ani důvod k položení předběžné otázky SD EU.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před NSS činí 4 620 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky [§ 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 450 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 5 070 Kč. Částka 5 070 Kč byla poté navýšena o částku 1 065 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, jejímž plátcem zástupce žalobkyně je. Částku 6 135 Kč je stěžovatelka povinna uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce, Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu

